

Yasalarla Çökertilen Aileyi Genelgeler Doğrultamaz!

Sayın Cumhurbaşkanımız tarafından 28 Ocak 2022’de yayınlanan, “Basın ve Yayın Faaliyetleri” başlıklı ama Aile ve gençliğin korunmasına yönelik genelge, oldukça kıymetli ve beklenen bir belgeydi. Son 35 yılda devam eden fakat son 20 yılda anormal seviyelere çıkan din, kültür ve aile merkezli yozlaşmadan ve çok yönlü sistematik saldırılardan sonra, devletin bu refleksi gösterme vakti çoktan geçmişti zaten.

İstanbul sözleşmesinin feshedilmesiyle ortaya konulan yapıcı ve öze dönücü iradenin, kanunlardaki çarpık ve zararlı etkilerini de gidermesi bekleniyordu. Yasal güvencesi devam eden sistematik aile ve kültür düşmanlığının, bir uyarı niteliğinde kalan genelge yok edilmesi elbette beklenemez. Ancak, aile dostu iradenin kendini belli etmesi açısından, yine de çok değerli bir adım olduğunu tekrar vurgulayalım.

Yazı başlığındaki iddiamın maddi delillerini ve tespitlerimin bir kısmını paylaşmak isterim.

Mesela, bu genelgenin 2. paragrafında anayasamızda yer alan ailenin korunmasına yönelik 41. madde ve devletin gençleri kötü alışkanlıklardan ve cehaletten koruma görevini belirten 58.maddeye atıf yapılmış. Resmi olarak kumar işleten ve üstüne bir de “Milli” kavramını koyarak meşrulaştıran, kumar oynanması için her türlü bahis ve iddia türlerine izin veren, kumara ve kumar işletmecisi firmalara teşvik için KDV oranlarını düşüren, aslında internet erişimini kapatabilecekken sanal kumar sitelerine de erişim imkanı vererek, yabancı kumar baronlarının halkımızı sömürmesine engel olamayan Devletimiz, gençleri kumardan koruyor mu yoksa teşvik mi ediyor?

Ailenin korunması; en başta aile kurmanın kolaylaştırılması, ailenin desteklenmesi ve aile birliği sarsılanların yapıcı katkı ile devamının sağlanmasını gerektirir. Anayasamızda korunması emredilen ailenin, dağıtılması için gereken her türlü yasal tuzak varken, 6284, TMK ve TCK sayesinde yürütme ve yargı organları aile mezbahalarına dönüşmüşken, bu görev mümkün olabilir mi? En ufak bir anlaşmazlıkta, ailenin bir daha birleşemeyecek tarzda parçalanmasına neden olan 6284 yasası ile aile birliğini, aile reisliğinin sorumluluğunu, namus, şeref ve haysiyetini sürdürmek mümkün değildir. İstanbul Sözleşmesi ile İslam toplumuna dayatılan namussuz, şerefsiz, ahlaksız ve sınırsız derecede bağımsız nefisperest bireylerin, yetişmesi için gereken yasal düzenlemelerin tamamı, eşcinseller arası resmi evlilik hariç uygulanmıştır. Madem ki İstanbul Sözleşmesinin kötü ve zararlı olduğunu fark ederek geri çekildiniz, yasalarımıza zorla eklettiği Aile ve namus düşmanı maddelerini neden düzeltmiyorsunuz?

Mesela mahkemelerimizde ufak çaplı suç ve anlaşmazlıkların hemen hepsi artık arabulucudan geçmek zorunda. Dava açılması ancak arabulucu sonrası mümkün olabiliyor. Ama aile mahkemelerinde böyle bir son çıkış kapısı yok! Hemen ailenin infazına yönelik emir var çünkü. Aileyi kurtarmak için hakem atanamıyor! Aile böyle mi korunur?

Gönül isterdi ki, oldukça duyarlı bir yaklaşım ve güzel bir kararlılıkla yazılan bu genelgeyi çıkaran Cumhurbaşkanımız, basın yayın organlarından beklediği aile hassasiyetini en başta kendisi göstererek, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığına feminist, bekar ve çocuksuz avukat bir hanımefendi yerine; herkesin aile büyüğü olarak sevip sayabileceği, kadın-erkek iletişimini bilen, çocuk yetiştirmiş, şefkatli bir aile babasını veya bu vasıflara karşılık gelen bir

hanımefendiyi atasaydı. Aileye gereken değerin verilip verilmediğini, biz vatandaşlar sözlerle değil, icraatlar ile anlar ve değerlendiririz. Türkiye’de aile adına yapılan hemen her oluşum büyük oranda feminist işgali altındadır. TBMM içinde bile, sözde “Kadın-Erkek Fırsat Eşitliği” için kurulan komisyonun toplam 25 üyesinden, başkan dahil 22’si kadın, sadece 3’ü erkektir. Böyle fırsat eşitliği mi olurmuş?

Aile düşmanı yasaların ayrıntılarını, evlenmeyi tuzağa çeviren kadın beyanına dayalı cezalandırma, süresiz nafaka, tek taraflı çocuk velayeti gibi sorunları farklı yazılarda yeterince işlediğimiz için, daha fazla uzatmak istemiyorum. Bir türlü milli olamayan eğitim sistemimizde ayrı bir sorun kaynağıdır, hakeza.

Sonuç olarak bu genelgeyi çok önemsiyor, istenen etkisinin kalıcı şekilde görülebilmesi amacıyla, yasalarımızda gerekli düzenlemelerin ivedilikle yapılması için açık çağrıda bulunuyorum.

Yüce Allah hayra giden yollarımızı genişletsin, kalplerimize iman, şuur ve aramızda kardeşliği yüceltsin. Amin.

İlköğretimde Sınıfta Kalma Geri Gelmelidir!

70-80'li yıllarda, henüz ilkokuldayken çocukların kapasitesi ve ilgi alanı aşağı yukarı belli olur, öğretmen-veli işbirliği içinde, eğitime devamları yahut bir mesleğe geçmeleri sağlanırdı. Öğretmenler daha saygın ve etkili, Veliler daha uyumlu ve sabırlıydı. Okullardaki çocuklar genel olarak 3 sınıfa ayrılırdı.

Derslerine düşkün ve ileri eğitime hevesli, kendinden gayretli çalışkan ve sabırlı öğrenciler: Dışarıdan zorlamaya gerek kalmadan okuyabilen, ortaokul sonrası lise ve üniversite planlarını yapabilen çocuklardı. Sınıfta fark edilir, öğretmenleri tarafından desteklenir ve okutulmaları için velilere ısrar edilirdi.

Vasata yakın seviyelerde başarılı olan öğrenciler: Genellikle ortaokuldan sonra çalışma hayatına çırak olarak katılan, çıraklık okuluna veya imkanı olursa meslek liselerine devam eden çocuklardı. Fabrika ve atölyeler için, vasıfsızdan teknik personele kadar değişen yelpazede insan kaynağını bu grup oluştururdu. Aile işletmesi veya sermayesi olanlar da ticari faaliyetlere katılırdı.

İlkokulu bile zorlukla bitirebilen çocuklar: Ekonomik veya aile şartları nedeniyle okumaya meyli olmayan, derslerle ilgisi fazla bulunmayan çocuklardı. Tarım ve hayvancılıkta yahut, esnaf ve sanayi işletmelerinde çıraklıktan başlayan hayat mücadeleleri vardı.

Eskiden, çocukların daha yolun başındayken tanınmasını ve öğretmen-veli hattında geleceklerinin şekillenmesini sağlayan en önemli faktör, tavizsiz uygulanan sınıf geçme ve kalma sistemiydi! Hastalık vb. özel bir nedeni olmadıkça, derslerinde başarısız çocukların ısrarla sınıf atlanarak eğitim sisteminde sürekli kalmasına ve diğer çocukların da eğitim kalitelerinin düşürülmesine fırsat verilmezdi.

Aileler çocuklarının kapasitesini bilir ve ona göre alternatif hayat yollarına bakardı. Öğretmenler çocukların farklı alanlardaki yeteneklerini de sorgular, velilere sanayi ve esnafılık seçeneklerinden uygun gördüklerini paylaşırdı. İlkokulda başlayan öğrenci sayısı üniversiteye kadar doğal ve düzenli şekilde azaldığı için, eğitimde kalite ve yoğunlaşma söz konusuydu.

Ama artık öyle olmuyor! İlkokula başlayan her çocuk üniversite kapısına kadar engelsiz, özensiz ve kendiliğinden geliyor. Abartılı ve dayanaksız özgüvenle egoları şişiyor. Sınıfta kalma diye bir kaygı ve tasaları oluşmuyor. Öğretmenlerin saygınlığı ve öğrencilerin üzerinde etkinlikleri giderek azalıyor. Çocuklar başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmiyorlar. Üniversite

sayılarının ve açık üniversite dahil kontenjanların alabildiğine artması nedeniyle, üniversite okumakta aşırı kolay ve sıradan hale geliyor.

Dananın kuyruğu, üniversite bitip hayatın gerçek yüzüyle ve nitelikli bir işe girmek için maruz kaldıkları zorlu sınavlar ve torpil gibi haksızlıklarla yüzleşince kopuyor! Yirmili yaşlarına kadar adeta fanusta büyüttüğümüz, zorlanmadığı için gelişmeyen, hazırlıksız olduğu için hayata karşı kondisyonu düşük, tıknefes, depresif ve umutsuz gençlere dönüşüyorlar.

İlk, orta ve lisede başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmeyen çocuklarımız, iyi kötü geçtikleri üniversite sonrası dev bir mezunlar havuzuna dökülüyorlar. Eski ve yeni mezunlar KPSS gibi sınavlarda başarılı olabilmek için kendini helak ediyor. KPSS'den yüksek not almaları da yetmiyor, ehliyet ve liyakat yerine haksız torpillerin döndüğü mülakatlarda acımadan biçilip eleniyorlar. Özel sektörün sınırlı personel ihtiyacı da istihdam oranında çok yetersiz kalıyor. Geriye kalan halen işsiz ve atanamamış milyonlarca gencimiz, adeta sosyal bir enkaz halinde yığılarak birikmeye devam ediyor!

Üniversite sonrası işsizlik ve çaresizlik içinde kıvranıyorlar. Yaşları çok ilerlediği için herhangi bir mesleğe çıraklıktan başlama imkanları da kalmıyor. Marketlerde kasiyerlik yapabilenler de kendini şanslı saymaya başlıyor. Bir türlü Milli olamayan ateist felsefeli eğitim müfredatımız sayesinde, dini duyguları ve sabırları da gelişmediği için, Allah korusun genç yaşta hayattan pes edip intiharı seçenlerin sayısı da her geçen gün artıyor.

Üniversite okumanın neredeyse şart hale getirilmesi yüzünden, işe başlama yaşı da ilerliyor. İşe başlamadan evlilik kurulması neredeyse imkansız olduğu için, ortalama ilk evlilik yaşı da sürekli yükselişe geçiyor. 2020 verilerine göre kadınlarda 25'e, erkeklerde 28'e yükselen evlilik yaş ortalaması sosyal bir alarm niteliğindedir. Bu durum çocuk sahibi olma yaşını da yükseltirken, çocuk sayısında ise tersine azalmaya sebep oluyor.

Çözümü yazının başlığında verdik. İlköğretimde sınıf geçme için başarı şartı tavizsiz uygulanmalı, çocuklar içi boş halde sınıf atlamamalı. Sınıf tekrarı yapan çocuklarda mesleki kabiliyet araştırması yapılarak, ortaokuldan itibaren meslek eğitimleri yoğunlaşmalıdır. Açık lise desteğiyle, gençlerin erken yaşta esnaf ve sanatkarlık dallarında çalışmaya başlaması teşvik edilmeli, meslek liselerine gidişin yolu, istihdam teşvikleri ile birlikte güçlendirilmelidir. Sanayinin ihtiyaç duyduğu nitelikli ara eleman ihtiyacı lise seviyesinde karşılanmalıdır.

Her zaman tekrarladığım gibi; Her eski kötü, her yeni iyi değildir! Eskinin başarılı uygulamalarını tekrar canlandırmak da yapıcı bir yeniliktir.

Görsel kaynağı: aydinpost.com

Bütün Suç Sabetaycılarda mı?

Sanatçı Şener Şen'in bir filmindeki "Sen de kimsin süt oğlan? Sus! Seni hiç sevmiyorum. Babanı da sevmezdim zaten!" repliğini duyup izlemeyen kalmamıştır herhalde. Nedense, birisinin yanlışını gördüğümüzde hemen ailesiyle ilişkilendirme ve haklarındaki yargıyı genelleştirme eğilimindeyiz.

Son yıllarda Türkiye'de ahlaka mugayir davranışları, İslam karşıtı söz ve hareketleri izlenen medyatik kişilerin, hemen Sabetaycı (kimliğini gizlemiş karakterini korumuş Yahudi cemaati) olduklarını ispat ile davranışlarını gerekçelendirme akımı başladı. Elbette Sabetaycı geçmişli olanlar ve bunu sürdürenler de vardır. Ama bu etiketleme hastalığımız yüzünden alakasız kişileri de Sabetaycılıkla itham edip haklarına girdiğimiz ve Sabetaycı olmadığı halde onlardan beter hale gelmiş evlatlarımızın olduğu da bir gerçektir.

Esasına bakarsanız yaşıyan insanların tamamı peygamber soyundan geliyor! Hepimiz Hz. Adem aleyhisselamın neslinden değil miyiz? Millet ve aile olgusu bir seçenek değil, nasiptir. Allah'ın nasiple dağıttığı bir nimet üzerinden üstünlük taslamak veya baştan hor ve hakir görmek Hz. Muhammed Aleyhisselamın rehberliğine ve Müslümanın duruşuna yakışmaz. Her biri gökteki yıldızlar gibi aziz ve değerli olan ashab-ı kiramın İslam öncesi cahiliye halleri de malumunuzdur. İçlerinde Habeşli, Yahudi, Farslı, Rum ve Kıpti kökenli olanlar da az değildi.

İslam Hilafetinin son temsilcisi Osmanlı Devletinin, çok kıymetli seçkin askerleri, devlet adamları, sanatçıları ve alimleri arasında, hemen her Milletten kişiler vardı. Ehliyet ve Liyakat sistemi içinde yürütülen yapıcı devşirmelerin sonuçları, zirveleşen başarılar ile taçlanıyordu. Eğitim ve yönetim sistemi mükemmel işleyen parçalar gibi birbirini tamamlıyor ve güçlendiriyordu.

Osmanlının mükemmel işleyen devşirme sistemini, batılılar alıp dönüştürerek daha ileri boyutlara taşımıştır. Kullanmak istediklerini yanlarına alıp hizmetlerini gördürmek yerine, eğitim ve yönetim sistemlerimizi bozarak, içimizden batı zihniyetli devşirilmiş bireyler çıkarmayı ve bunlar üzerinden toplumu dönüştürüp ifsad etmeyi, kaynaklarımızı diledikleri şekilde kullanıp yönlendirmeyi başardılar.

Hak ve batıl arasındaki mücadele hayatın her alanında sürdüğü için, batılın askerleri haline gelen bir kısım sanatçılar, futbolcular, gazeteciler, siyasiler, bürokratlar, eğitimciler, sermaye grupları, ilahiyatçılar gibi, her kesimden batıl yönde devşirilmiş insanların, değerlerimize ve kültürümüze karşı yürüttüğü çok yönlü ve sürekli bir savaşın ortasındayız! Küfür ehli büyük bir finans, medya ve kurumsal destek sağlayarak, gece gündüz demeden kutsallarımızı aşındırmaya devam ediyor.

Bizler, hak ve batıl arasındaki mücadelenin farklı sahnelerinde rol alan kişileri; birer ilahiyatçı, sanatçı, yazar, siyasetçi, gazeteci, internet fenomeni gibi etiketler altında, büyük bir cürüm işlediklerinde ancak fark edebiliyoruz. Fark ettiğimiz gelişmeler, aslında belirli aralıklarla kasıtlı yapılan nabız yoklama seanslarıdır. Vites büyötmek, daha ileri gitmek ve halkı anormalliğe alıştıırıp duyarsızlaştırmak için yapılan taktiklerdir.

Bataklığı kurutmadıkça sivrisinekle mücadele hem yorucu, hem pahalı hem de zor bir iştir! Sapkın görüşlü sanatçılara ve onların soy geçmişlerine odaklanmak yerine, onları üreten eğitim ve sosyal yapımızdan yola çıkarak, acilen değerlerimizi canlandıran reform

hareketlerini başlatmalıyız! Yoksa her gün farklı bir kişi ve sektörden gelen batıl askerlerinin ortak hedefi olan dinimize, kültürümüze ve kadim değerlerimize yeni saldırılarını duymaktan ve giderek cılızlaşan tepkiler vermekten asla kurtulamayız!

Hak ve batıl davasının bu alanlarında, şu anda yetki verdiğimiz siyasi irade başarılı olamaz mı? Maalesef ben böyle bir sonucu öngöremiyorum. Her dönem feministlerin atandığı Aile Bakanlığından, süresiz nafaka gibi 34 yıllık zulmü bir türlü kaldıramayan Adalet Bakanlığından, ortak yaptıkları toplantıda “Bu yıl hedefimiz erkekler!” diyebilecek kadar cinsiyetçi peşin hükümlü İç İşleri Bakanından, ateist felsefeli müfredatın hüküm sürdüğü Milli Eğitim Bakanlığından ve onlara yol veren Hükümet Başkanından umudumu keseli çok oldu!

Allah bizlere acısın ve yardım etsin. Hayırlı çıkış kapıları ve daha şuurlu idareciler nasip eylesin.

Amin...

Görsel Kaynağı: bilgihanem.com

[Balık Baştan Kokmuşsa Ne Yapabiliriz?](#)

Bugün yaşadığımız ekonomik buhranın; gerek küresel güç odakları, gerekse bunların yerli şubeleri olan sayılı birkaç ailenin ve şirketin operasyonları sonucu olduğunu herkes kabul ediyor!

Eyvallah, dış güçler de var, yerli hainlerimiz de! Peki, bizleri koruması ve yönetmesi için seçtiğimiz idareciler ne yapıyorlar?

Bir evde yangın çıktığında etraftakilerden beklenen tavır söndürmek için suyla mücadeledir. Yangını söndürmek için meydana çıkanların su yerine benzin dökmesini, komşusu yanarken kendi evinde keyif çatanları masum görebilir miyiz?

Türkiye’de normal şartlarda Hindistan gibi bir kast sistemi yoktu. Ama artık var! Seçilmiş siyasiler, onların eş, dost ve akrabaları ile ayrıcalıklı işadamları sınıfımız var. Bu sınıf kendilerini her açıdan vatandaşın üstünde ve değerli görüyor. Kast sisteminin olmazsa olmaz ayrıcalıklarını meşrulaştırmak için kendilerine özel yasaları ve diğer mevzuatları da adalet gözetmeksizin değiştiriyor, sürekli kendilerine yontarak geliştiriyorlar.

Durum böyle olunca; ağızlarından çıkan birlik, beraberlik, tasarruf, sabır, kanaat gibi yapıcı kavramlar, zinakârlığıyla meşhur sanatçı müsveddelerinin ahlaklı hayat iddiası gibi iğreti, sakil, riyakâr ve alaycı kalıyor. Eylem ve söylem uyumunu bir türlü sağlayamıyorlar. Yani bilinen tabiri ile balık baştan kokunca kuyruğun yapacağı bir şey kalmıyor!

Türkiye'nin yaşadığı bütün sorunları büyüten, dağıtan ve zorlaştıran, adeta yangına benzin dökmek gibi etkiyen hususların başında israf, emanetin ehline değil yakınlarla ve akrabalara verilmesi, kısıtlı kaynakların belirli çıkar gruplarına akıtılması, adaletin köretilmesi, yasamanın işlevsiz elitler kulübüne dönüşmesidir. Devletimizi yönetenler böyle davranınca, ahali de kendi çapında taklit etmekten, fırsatçılıktan, sorunlarını haksız yöntemlerle çözmeye çalışmaktan, emeksiz zenginleşme hülyasından geri durmamaktadır. Hakkı gözetenler, hakkına razı olanlar ve haklarının verileceğini umanlar sürekli hüsrana uğramakta, dayanamayanlar da fırsatçı gruba katılmaktadır.

Neredeyse orta halli bir uçak filosunu kuracak kadar çok sayıda makam uçağının alınması, memleketin her yerinde devasa saraylar yapılması, en tepeden başlayarak binlerce lüks makam aracının tahsis edilmesi sıkıntılı dönemde sabır ve kanaat iddialarını çürütüyor. Bu ölçsüzlük yukarıda başlayınca aşağıya doğru her seviyede makam sahibinin aynı tavrına haklı bir zemin sayılıyor. Nihayetinde kırsal bir bölgenin mütevazı belediye başkanı bile milyonluk makam arabasını kendisine hak görüyor. Dar gelirli çalışanları temsilen meydana çıkan sendika ağaları da bu israf ve lüks hayat sevdasına bigâne kalamıyorlar. Kendilerini, araçları ve maaşları kadar değerli görüyorlar.

Milleti temsilen seçtiğimiz (aslında başkalarınınca seçilip vatandaşa onaylatılan) Vekillerimiz ise ayrımcılığın kitabını yazacak kadar kendilerine yontuyorlar. Mesela:

- * Vatandaşın emekli olması için 60-65 yaşına kadar çalışması ve prim ödemesi gerekir. Vekillerin ayrıcalıklı emeklilik haklarına sahip olmaları için en az bir dönem (4 yıl) vekil olmaları şarttır. Her hangi bir nedenle 2 yıl Vekillik yapabilenlerin eksik kalan 2 yılı için SGK pirim ödemeleri Meclis bütçesinden karşılanır. Emeklilik yaşına kadar beklemek zorunda kalırlarsa sadece maaş alamazlar ama, Vekillerin sahip oldukları bütün sosyal hakları ve VIP sağlık hizmetlerini kendileri ve aileleri için sınırsız olarak ölene kadar kullanabilirler!
- * Normal vatandaş ağzındaki dişler için SGK ödemeli implant yaptıramaz. SGK, çok özel hallerde heyet raporu ile en fazla 4 adet için ve sadece 90 TL'sini öder. Ama sevgili vekillerimiz hiç zorlanmadan talepleri halinde 12 adet dişine birden implant yaptırabilir. 2018 yılı rakamlarına göre de her biri için 1.000'er TL SGK desteği alabilirler!
- * Vekillerin sağlıkla ilgili süper ayrıcalıklarını huzurlu kullanabilmeleri için, merkezi yargı organlarının tamamına da aynı haklar sonradan kanunla verilmiştir!

Normalde memurların 2 veya 3 yerden maaş almaları 666 sayılı KHK ile yasaktır. Ancak, Cumhurbaşkanlığı sistemine geçildikten sonra Cumhurbaşkanı Yardımcıları, Bakan ve Bakan Yardımcıları için bu sınır CB Kararnamesi ile kaldırılmıştır. Hem emekli maaşlarını, hem görev maaşlarını ve hem de diğer kuruluşlardaki yönetim kurulu üyeliği gibi maaşlarını kesintisiz alabilirler.

Ehliyet ve liyakat unsurunun bu kadar yok sayıldığı görülmemiştir. Yazılı sınavda Türkiye birincilerinin mülakatlarda biçilmesi, belirli aile fertlerinin devlet makamlarını parsellemesi gibi uygulamalar bütün eleştirilere rağmen pervasızca sürüyor. Tepelerde durum böyle olunca, kenar teşkilatlarda da âlâsı yapılıyor.

Kamu etkisinde veya yönetiminde olan büyük şirketlerin ve özerk kuruluşların yönetim kurulu üyelikleri siyasetçi eskilerine adeta arpalık gibi dağıtılıyor. Bir Milli Güreşçimiz kamu bankasına yönetim kurulu üyesi atanıyor, kamuoyundan tepki çekilince geri alınıp yerine Sağlık Memuru kökenli başka birisi atanıyor. Ne alakası var ise? Başarısız performansı ile Türkiye’de aile kurumuna zararı dokunan, kameralar önünde sendika ağasından sufle alırken izlenen Bakan hanım, Demir Çelik İşletmesi yönetimine atanıyor. Hangi görevi yanılttı? İlki mi, ikincisi mi?

Belediye başkanlarının maaş ve görev sınırı olmadığı için, eski Bakan yeni Belediye Başkanı birisinin, 2019 yılında iken toplam 250 Bin TL maaş geliri olduğu hesaplanmış!

Devlet ve millet olarak sanki bankalara ve belirli inşaat şirketlerine çalışıyoruz! Her yıl en fazla vergi tahakkuk eden şirketlerin en başında bankalar var! Vatandaş borçtan kırılrken onlar kâr rekorları kırıyor. Dünyada en çok kamu ihalesi alan ilk 10 firmanın 5’i Türkiye’den çıkmış! Yap işlet devret modeli projelerimiz dövize endeksli ve yüksek garantili yapılmış. Ara dönemde yapılan sözleşme güncellemelerinin de hep kamu aleyhine olduğunu bizzat Sayıştay raporlamış.

Faiz düzeni iliklerimize kadar işlemiş. Bugün kullandığımız paralar 2070’li yıllar adına kullanılan kredilere dayanıyor. Her yıl bütçemizin dev bir dilimi faiz ödemelerine gidiyor. Bu kan emici düzeni değiştirmek yerine, pansuman tedbirler ile yol almaya çalışıyoruz. En güçlü güven ve desteği sunduğumuz bu iktidar döneminde bile, borca dayalı ekonomik sömürü düzenine dur diyemedik. Emeklerimiz, kaynaklarımız ve geleceğimiz faiz baronlarına peşkeş çekiliyor.

Ezcümlle, bütün tasarruf tedbirleri, hakkaniyetli atama ve yönetimler yukarıdan başlayarak topluma yansımalıdır. Aksi takdirde kuru söz ve hamasi nutuklardan öteye geçmemektedir. Milletin Vekilleri, seçilmiş derebeyleri gibi değil, yüksek sorumluluk şuuru ile davranmalı ve vatandaş lehine empati yapabilmelidir.

Aile, eğitim, ekonomi, adalet, hakkaniyetli gelir paylaşımı ve fırsat eşitliği temelinde çözümlere yönelmeliyiz. Hayatımızın tekrarı da başka Türkiye’de yok!